

ROSE

Karen

In diepe wateren

Vertaald door Hans Verbeek

De Fontein

I

French Quarter, New Orleans, dinsdag 25 oktober, 09.00 uur

‘Goeiemorgen, Joy,’ riep Val Sorensen op zangerige toon.

Hun officemanager zat aan haar bureau in de lobby van Broussard Investigations naar haar computerscherm te staren. ‘Welkom terug, Val,’ zei ze zonder op te kijken. ‘Hoe was je opdracht?’

‘Saai. Een of andere CEO zei dat iemand zijn vrouw bedreigde, maar hij was alleen maar bang dat ze met de zwembadjongen scharrelde en wilde een chaperon.’

Joy keek even op. ‘En, scharrelde ze met de zwembadjongen?’

‘Het was niet mijn opdracht om dat uit te zoeken,’ zei Val en ze begon te lachen. ‘Maar zeker, ze scharrelde er vrolijk op los.’ Toen ze met de doos zwaaide die ze in haar handen hield verscheen er een uitdrukking van verrukking op Joy’s normaal gesproken stoïcijnse gezicht. Val gebaarde naar de doos alsof het een prijs in een spelshow was. ‘Zie je iets wat je aanstaat?’

Joy’s lippen krulden. ‘Hangt ervan af. Zitten er in die doos die je vasthoudt cupcakes van Marica?’

Val grijnsde. Haar vriendinnen MaryBeth en Jessica hadden een van de beste banketbakkerijen in de Quarter. ‘Ze wáren van Marica, maar toen heb ik ervoor betaald, dus nu zijn ze van mij.’ Ze zette de doos op Joy’s bureau, precies in het midden van het vloeiblad, want alles wat een beetje scheef stond was pure ergernis. ‘En nu zijn ze van jou. Wel gefeliciteerd, Joy.’

Joy grijnsde. ‘Heb je voor mij in die belachelijke rij gestaan?’

‘Dat heb ik zeker.’ Ze leunde met haar heup tegen een hoek van Joy’s bureau. ‘Dat hoefde ik niet te doen, want MaryBeth had deze al voor me apart gezet en tegen me gezegd dat ik gewoon naar voren moest komen om ze op te halen. Maar het publiek leek een beetje opstandig, dus kwam ik tot de conclusie dat het veiliger was om te wachten.’

Bovendien was het een prachtige herfstochtend en ze wilde de frisse

lucht inademen voor ze de hele dag aan haar bureau gekluisterd zou zijn. Ze was dol op haar werk voor Broussard Investigations – afgezien van de papieren rompslomp, en daarvan lag er een hele berg op haar te wachten.

‘Nou, dank je wel,’ zei Joy. ‘Al had je iedereen die een grote mond opzette een heupzwaai kunnen geven, mevrouw Rollerderbyqueen.’

Val rolde met haar ogen. ‘Ik geef willekeurige vreemden geen heupzwaai. Bovendien stonden er een paar oude dames voor me die net van de ochtendmis moesten zijn gekomen. Ze hadden rozenkransen in hun hand en leken niet bang om die te gebruiken ook.’

‘Wat een dwaasheid.’ Joy tilde de deksel van de doos op, snoof diep en zuchtte. ‘Chocola.’

‘Uiteraard. Ik ben niet gek.’

‘Nee, dat ben je niet.’ Joy hield op een speculatieve manier haar hoofd schuin. Val liet zich van het bureau glijden en deed achterdochtig een stap achteruit.

‘Wat?’

Joy keek haar glimlachend aan. ‘Niets.’ Ze pakte twee cupcakes uit de doos en gaf die aan Val. ‘Eén voor jou en één voor het kind.’

Val fronste haar voorhoofd. ‘Wat voor kind?’

De deur van het kantoor van hun baas ging open en Burke Broussard verscheen. Burke was een grote, gespierde ex-marinier en ergens halverwege de veertig. Een heel knappe man, mensen keken hem overal na.

Behalve ik.

Burke was perfect als vriend, maar ze had nooit iets meer overwogen. Hij was... te groot. Veel te groot. Val moest herinneringen aan anderen die veel te groot waren geweest onderdrukken, maar ze hield de hele tijd een glimlach op haar gezicht geplakt.

Burke kende haar verleden en hij had zich nooit anders gedragen dan vriendelijk en met respect voor haar grenzen. Ze vertrouwde hem volkomen en dat wilde in haar geval heel wat zeggen. Ze had geluk gehad toen hij haar vroeg bij zijn ploeg te komen. Broussard Investigations was een hechte groep en iedereen was beschermend ten opzichte van elkaar. Ze kwamen zo dicht in de buurt van familie als je zonder bloedband maar kon komen en Val trof hier de liefde en troost die haar eigen verscheurde familie haar niet meer kon geven.

‘Goeiemorgen, Val,’ rommelde Burke op die zware, lijzige Cajuntoon van hem. ‘Je hebt een nieuwe cliënt. Neem maar een cupcake voor hem mee.’

Ooo-ké. Met twee cupcakes in haar hand liep Val naar Burke's kantoor. Achter zich hoorde ze het gezoem van Joy's gemotoriseerde rolstoel terwijl de oudere vrouw haar ongegeneerd nieuwsgierig volgde. Er liep een rilling van opwindning over Vals rug

Een ogenblik later wist ze waarom. Officier van justitie Jean-Pierre Cardozo kwam overeind uit een van de stoelen die voor Burke's bureau stonden. Ze had hem de afgelopen zomer voor het eerst ontmoet op een feestje. Burke en zijn personeel waren met wat cliënten de goede afloop aan het vieren van een alle-hens-aan-dek-zaak toen Cardozo was gearriveerd, gekleed in een duur zwart pak waardoor hij eruitzag als iemand uit de Fortune 500.

Hij was zo charmant als de pest geweest en onmogelijk te negeren, hoe ze haar best ook deed – die dag en later. Ze had zich niet kunnen inhouden en later die avond had ze hem gegoogeld. Ze was verrassend weinig persoonlijke dingen te weten gekomen. Afgezien van een paar van de zaken die hij in de rechtszalen van New York City had behandeld, was de man niet erg aanwezig op internet en daar was heel wat voor nodig. Burke's IT-man, Antoine, zou zeker in staat zijn geweest veel meer te vinden, maar dat had ze niet willen vragen. Ze had niet hardop willen uitspreken dat de man haar fascineerde.

Ze wist alleen dat hij onlangs uit New York was gekomen en dat zijn voornaam gespeld werd als K-a-j, en dat je dat uitsprak als Kai. Die wetenswaardigheidjes wist ze alleen maar omdat ze had gehoord dat Burke dat aan iemand anders van de firma vertelde.

Sinds die dag had ze Cardozo twee keer gezien. Eén keer een paar weken geleden tijdens weer een feestje in het restaurant van een vriend, Le Petit Choux. Hij was niet lang gebleven en ze was erin geslaagd hem te ontlopen. Het recentste moment dat hun wegen zich hadden gekruist was een week eerder geweest in de rechtszaal. Dat was tijdens een hoorzitting van een van de criminelen wier misdaden Burke's groep aan het licht had gebracht. In beide gevallen hadden ze geen woord gewisseld, maar Val had elke beweging van de man gevolgd.

Hij bewoog zich heel fraai. En hij was een goede vent die slechte mannen aanklaagde, maar die glimlach van hem... Hij zou haar zover kunnen krijgen dat ze die glimlach vertrouwde. Wat inhield dat hij gevaarlijk was.

Maar zo zag hij er op dat moment niet uit. Hij was nog net zo knap als eerst; zijn donkerbruine haar was keurig gekamd en zijn gezicht gladge-

schoren. Zijn kakibroek vertoonde geen kreukel en de mouwen van zijn informele overhemd waren opgerold, zodat zijn gebruide onderarmen zichtbaar waren. Hij droeg zelfs een das met grillig verspreide dinosauriërs. Maar hij oogde verwilderd, alsof hij helemaal niet had geslapen.

En zijn donkere ogen stonden vol angst.

Val keek naar de hoek van het vertrek, waar de bron van zijn angst duidelijk werd. Een jongen van een jaar of negen zat aan Burke's kleine vergadertafel. Zijn haar was lichtblond, heel anders dan dat van Cardozo. Maar hun gezichten leken zo veel op elkaar dat ze wel familie van elkaar moesten zijn. *Vader en zoon*, dacht ze.

Ze had niet beseft dat Cardozo een zoon had en ze wilde er niet over nadenken waarom ze daardoor teleurgesteld was. Het deed er niet toe dat het kind een moeder had, dat Cardozo een wederhelft had. Het deed er niet toe omdat ze niet geïnteresseerd was in officier van justitie Cardozo die *Kaj* heette, wat uitgesproken moest worden als Kai.

Maar het kind had haar aandacht getrokken. Hij hield een tablet in zijn handen geklemd en keek naar het scherm met een lege blik die Val maar al te goed herkende.

Die had ze vaak genoeg in de spiegel gezien.

Hij was getraumatiseerd. Hij keek niet op, dus richtte ze haar aandacht weer op zijn vader.

'Hallo,' zei Val zacht, want de stemming in het vertrek was broos. 'Goed u weer te zien, officier Cardozo.'

De adamsappel van de man ging op en neer terwijl hij slikte. 'Dat is wederzijds. Dit is mijn zoon, Elijah. Elijah, dit is mevrouw Sorensen.'

Mijn nieuwe cliënt? vroeg Val zich af. Ze keek naar Burke, die in de richting van de jongen knikte en gebaarde dat ze contact moest zoeken.

'Hallo, Elijah,' zei ze terwijl ze naar de tafel liep. 'Ik ben Val.'

De jongen keek pas op toen Val de cupcake voor hem neerzette. 'Hoi,' fluisterde hij.

Het was maar een kort woordje, maar het werd vastberaden uitgesproken en dat won Vals respect. Ze wees naar de cupcake. 'Die is voor jou.'

'En die ook?' vroeg Elijah terwijl hij naar de cupcake wees die ze nog in haar hand hield.

'Pfft. Nee,' zei ze op een toon van *ja, dag*. 'Deze is van mij. Je bent een gulzigaard, hè?' Ze glimlachte zodat hij zou begrijpen dat ze hem plaagde.

De mond van de jongen vertrok even voor er weer een grimmige trek om kwam. ‘Het was te proberen.’

‘Het is altijd het proberen waard als het om cupcakes gaat. Ben jij mijn nieuwe cliënt?’

Elijah duwde zijn bril in Harry Potter-stijl hoger op zijn neus. ‘Dat denk ik wel.’

‘Mag ik gaan zitten?’ Ze wachtte tot Elijah knikte voor ze de stoel naast hem nam. Vanuit die positie kon ze zowel het gezicht van de jongen als dat van diens vader zien.

Cardozo liet zich in zijn stoel zakken en zijn gezicht was nog steeds vertrokken in een grimas vol angst.

Wat er ook gebeurd mocht zijn, het was heel ernstig.

Ze pelde het papier van de cupcake die ze had gehouden en keek toe terwijl Elijah hetzelfde deed.

Hij neuriede van genoeg toen hij zijn eerste hap had genomen.

‘Lekker, hè?’ zei Val. ‘Mijn vriendin maakt ze elke ochtend vers.’

‘Heel lekker,’ zei Elijah en hij zette de rest van zijn traktatie opzij. Hij keek zijn vader even heel scherp aan. ‘Ik bewaar de rest voor later.’ Zijn toon was droog, maar niet onvriendelijk. ‘Zorg zelf maar voor een cupcake.’

Cardozo’s gegrinnik klonk geforceerd. ‘Ga ik meteen doen.’

Elijah haalde brutaal zijn schouders op, maar toen liet hij zijn schouders hangen en zuchtte; zijn speelsheid was duidelijk gefingeerd. ‘Vraag maar wat u wilt, mevrouw Sorensen. Ik neem aan dat u vragen hebt.’

‘Oké. Waarom ben je hier?’

‘Mijn vader zei dat ik mee moest komen. Hij had niemand bij wie hij me kon achterlaten en het was niet veilig voor me om naar school te gaan.’ Er klonk tegenzin door in zijn stem en Val wist niet zeker of dat was omdat hij hier was of omdat hij niet op school zat.

Ze wilde vragen waar zijn moeder was, maar ze hield zich in. ‘Ga je graag naar school?’

Elijah’s uitdrukking werd meteen verdedigend. ‘Ja. Is dat een probleem?’

‘Nee. Ik ben lerares. Ik ben dol op kinderen die graag naar school gaan.’

‘Ik dacht dat u lijfwacht was.’

‘Nu, ja. En soms detective, maar ik geef nog steeds les.’

Elijah’s verdedigende houding smolt als sneeuw voor de zon. ‘Waar geeft u les in?’

‘Muziek. Ik geef les aan kinderen in het gemeenschapscentrum. Pi-

ano, viool, fluit, een beetje gitaar en een beetje tamboerijn voor degenen die andere instrumenten niet zo goed afgaan.'

'Dat is leuk,' zei Elijah met een flauwe glimlach en hij liet zijn blik toen weer op de cupcake vallen. Er viel een stilte en Val wachtte geduldig terwijl ze haar aandacht op Elijah gericht hield.

Ze had ervaring met getraumatiseerde kinderen en ze wist dat hij zou praten als hij zover was.

Uiteindelijk keek hij op en slikte hoorbaar. 'Iemand heeft gisteren geprobeerd me te ontvoeren.'

Val ademde scherp in. 'Dat is knap waardeloos.'

Elijah snoof en keek toen verbaasd dat hij dat had gedaan. 'Dat was het zeker.'

'Kun je me vertellen wat er is gebeurd?'

'Het ging echt heel snel. Ik liep met mijn tante naar huis na de wiskundecompetitie op school.' Hij sloeg zijn ogen weer neer. 'Er waren twee mannen in een wit busje. Ze droegen allebei een bivakmuts. Eén stapte uit en greep me vast en begon me naar het busje te sleuren.'

Hij zweeg en keek op met een blik die net zo vol angst was als die van zijn vader.

'Dat moet eng zijn geweest,' zei Val. 'Hoe heb je weten te ontsnappen?'

Zijn lippen vormden opnieuw een glimlach, dit keer vol trots. 'Mijn tante Genie heeft een taser.'

'Uitstekend,' zei Val met een goedkeurend knikje. 'Heeft ze die vent geraakt?'

'Ja. En ik heb zo'n herriemaker, zo'n ding dat zo hard klinkt als een sirene. Ik heb hem meteen ingedrukt nadat ze hem had geraakt.'

'Goed gedaan.' Val stak haar vuist uit en Elijah gaf haar een boks.

'Die vent viel op de grond toen tante Genie hem met de taser raakte en ze gilde dat ik moest wegrennen. Maar...' Zijn blik ging opnieuw naar zijn handen. 'Ik verstijfde.'

De schaamte van de jongen was tastbaar. Dat was niet goed.

'Dat gebeurt,' zei ze. 'Als je ineens in een situatie komt waar je niet op had gerekend of waar je niet voor getraind bent, dan kunnen de hersenen dat soms niet verwerken.' Elijah snoof alleen maar vol walging, waarschijnlijk van zichzelf. 'Maar je zit hier van je cupcake te genieten, dus ik neem aan dat je bent ontsnapt.'

'Ja.'

‘En omdat je hier bent met je vader, neem ik ook aan dat die gemas-kerde man is ontsnapt en dat je nog steeds gevaar loopt. Wat gebeurde er nadat je tante die vent met de taser had bewerkt?’

‘De chauffeur kwam uit het busje en wilde achter me aan, maar er waren al een heleboel mensen gekomen om te kijken.’

Toen werd de jongen stil en hij kreeg een onzekere uitdrukking op zijn gezicht.

‘Probeerde de chauffeur je te pakken?’ vroeg Val.

‘Nee.’ En dat leek de bron van zijn verbazing. ‘Hij zei dat ik ervan-voor moest gaan.’

Val knipperde met haar ogen. ‘Dat is... onverwacht.’

‘Ik weet het.’

‘Wat deed hij toen?’

‘Hij pakte de man die was getaserd en gooide hem over zijn schouder, legde hem in het busje en scheurde weg.’

Val had zo veel vragen, maar ze nam aan dat ze nog met Cardozo en Burke zou praten wanneer dit gesprek achter de rug was. En ze twijfelde er geen moment aan dat dit een sollicitatiegesprek was. Cardozo wilde zien hoe ze met zijn kind omging en dat nam ze hem absoluut niet kwalijk.

Maar belangrijke zaken eerst. Ze nestelde zich in haar stoel en bekeek Elijah van top tot teen. ‘Ben je gewond geraakt?’

‘Nee, maar tante Genie...’ Hij huiverde. ‘Ze is hoogzwanger en haar dokter heeft haar bedrust voorgeschreven. Ze hilde en bleef hem maar vragen of ze de baby zou verliezen.’ Hij slikte opnieuw moeizaam. Zijn ogen waren glazig geworden van onvergoten tranen. ‘Ik zou er niet tegen kunnen als ze de baby kwijtraakte vanwege mij,’ maakte hij de zin fluisterend af.

Val zou niet tegen hem zeggen dat het allemaal goed zou komen met zijn tante, want dat wist ze niet zeker en ze wilde niet tegen hem liegen. ‘Het is balen als je je schuldig voelt. Ook als het niet jouw schuld is. Je weet toch dat het niet jouw schuld is, hè?’

Elijah knikte ongelukkig. ‘Dat snap ik wel. Echt. Maar...’ Hij knip-perde met zijn ogen en dikke tranen rolden over zijn wangen. ‘Ze dacht dat ik achter haar aan kwam toen ze wegrende. Maar ik verstijfde en ze wilde terugkomen voor me. Toen struikelde ze en viel en...’

O, schat. Ze wilde hem een knuffel geven, maar ze hield haar handen gevouwen voor zich op tafel. ‘Wat zei haar dokter?’ vroeg ze. Ze hield haar toon zacht, maar vastberaden.

Hij veegde boos zijn wangen droog. 'Dat alles goed was met de baby. Dat bedrust alleen maar een voorzorgsmaatregel was. Dat het niet mijn schuld was.'

'Dat zijn dus de feiten. Je hebt het recht om je te voelen zoals je wilt, maar het feit is dat alles in orde is met de baby en je tante uitrust. Dus... wat wil je van me, Elijah?'

Hij keek naar zijn vader en ze hielden elkaars blik lange tijd gevangen. 'Mijn vader wil dat ik een lijfwacht krijg. Meneer Broussard zegt dat hij vindt dat u het geschiktst bent voor die baan.'

Val glimlachte naar de jongen. 'En wat vind jij?'

Elijah nam haar op. Zijn ogen achter de brillenglazen stonden ernstig. 'Hoe lang bent u?'

'1 meter 80 op blote voeten. 1 meter 85 met mijn schoenen aan.' Toen ze zo oud was als Elijah had ze het vreselijk gevonden om de langste te zijn, maar nu stond het uitzicht vanaf deze hoogte haar wel aan.

'U ziet er gespierd uit. En meneer Broussard zegt dat u bij de mariniers hebt gezeten.'

'Ik ben gespierd en ik ben in dienst geweest.' Al waren spieren lang niet altijd voldoende om iemand te beschermen, dacht ze, voor ze die onwelkome waarheid met een geoefend mentaal gebaar aan de kant schoof. 'Ze zeggen ook dat ik goed met kinderen kan omgaan.'

'Dat moet wel, denk ik, aangezien u lerares bent. Hebt u een pistool?'

'Ja. Maar ik heb liever dat ik hem niet hoeft te gebruiken, want dan heb ik je beschermd en uit de grijpgrage handen gehouden van mensen die je kwaad willen doen.'

Hij snoof opnieuw. 'Grijpgrage handen?'

'Ik noem het beestje graag bij de naam, jongen.'

Hij werd weer ernstig. 'Hebt u weleens iemand gedood?'

Ze keek hem recht in de ogen. 'Ja. Ik beveel het niemand aan, maar ik heb er ook geen spijt van. De paar keer dat ik dat heb moeten doen, bleven de mensen die ik beschermde daardoor veilig en ongedeerd. Zoals ik al zei gaat mijn voorkeur uit naar het vermijden van dergelijke confrontaties, want dat betekent dat ik je goed beschermd heb. Wat houden mijn taken in?'

Elijah keek opnieuw naar zijn vader voor hij zijn blik weer op Val richtte. 'Mij beschermen?'

'Ja, nou ja. Maar ga ik met je mee naar school? Moet ik voor je koken, de was voor je doen, van die dingen?'

‘Ik doe mijn eigen was. Maar ik kan niet koken. Niet echt.’

Het viel haar op dat Elijah haar vraag over school niet had beantwoord – en dat zijn vader zijn mond had opengedaan, maar abrupt weer had gesloten. Er was daar sprake van verschil van mening, maar daar zou ze het later over hebben. ‘Gelukkig voor jou kan ik wel koken. Ik heb de laatste tijd les gehad van een andere vriendin van me die mede-eigenaar is van een restaurant hier in de Quarter. Mijn eten is niet zo lekker als dat van haar, maar we redden ons wel.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Kan ik ermee door?’

‘Ik zal misschien hulp nodig hebben met mijn huiswerk. Bent u goed in wiskunde?’

Dit was weer een sollicitatievraag, daar was ze van overtuigd. Een jongen die bij de wiskundeclub zat had zeer waarschijnlijk geen hulp nodig bij zijn huiswerk. ‘Ja. Voor ik lijfwacht-slash-detective-slash-parttime muziekdocent was, was ik voltijds docent wiskunde op een middenschool.’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Echt waar?’

‘Echt waar. Ik kan later wel een test afleggen als je het zeker wilt weten. We kunnen zelfs dezelfde test doen en zien wie er wint. De verliezer trakteert op cupcakes. En ik zal je niet laten winnen, geloof me.’

Hij keek haar strak aan en stak toen zijn hand uit. ‘U bent aangenomen.’

Ze schudde hem de hand, blij dat ze hem voor zich had gewonnen. Elijah Cardozo wekte al haar beschermende instincten. Maar de uiteindelijke beslissing was uiteraard aan de vader van de jongen. ‘Dank je. Laat me de details met je vader bespreken en dan weten we waar we staan.’

Zijn gespannen schouders ontspanden een fractie. ‘Dank u, mevrouw Sorensen.’

‘Tot je dienst. En mijn vrienden noemen me Val.’

Hij knikte kort. ‘Dank je, Val.’

Dinsdag 25 oktober, 09.15 uur

Dank je, Val.

Kaj Cardozo sloot zijn ogen toen hij de dankbaarheid in de stem van zijn zoon hoorde. Hij probeerde de angst die aan hem vrat onder controle te krijgen. *Iemand heeft aan mijn zoon gezeten. Iemand heeft geprobeerd mijn zoon te ontvoeren.*

Val Sorensen werd aanbevolen door Burke Broussard en Broussard Investigations had een topreputatie wat zaken tot een goed einde brengen betrof. Ze verkregen gerechtigheid voor die mensen die dat lang was ontzegd. Ze waren ook gespecialiseerd in persoonlijke bescherming en dat was de reden dat hij hier was.

Kaj had Burke in actie gezien en was getuige geweest van zijn toewijding en integriteit.

Burke Broussard neemt capabele mensen in dienst. Daar hoort Val Sorensen bij.

Kaj had die woorden in gedachten herhaald vanaf het moment dat hij de avond ervoor met Broussard had gebeld om een afspraak te maken. Meteen nadat hij het huis van zijn zus had verlaten, terwijl hij probeerde zijn zoon niet te stevig vast te houden.

Genie was geweldig geweest in het beschermen van Elijah en het uitschakelen van de aanvaller. Zijn zoon was nog steeds bij hem omdat Genie hem had gered met haar snelle denkwerk. En haar taser.

Als Genie niet zo waakzaam was geweest... Kaj haalde diep adem, vastbesloten om geen paniekaanval te krijgen waar Elijah bij was. Hij mocht niet op die manier denken. Dat was niet goed voor Elijah.

En voor mij ook niet.

‘Hé,’ zei Val zachtjes in zijn oor en de geur van vanille vulde zijn hoofd. ‘Haal maar weer adem, meneer Cardozo.’

Kaj’s ogen vlogen open en hij ademde huiverend uit toen hij de vrouw zag die naast hem was gaan zitten en haar haar met een geoefend gebaar over haar schouder gooide. Dat haar was hem al opgevallen toen hij haar afgelopen zomer voor het eerst zag op een feestje. Het was lang en lichtblond, bijna dezelfde kleur als hij als kind had gehad, dezelfde kleur als dat van Elijah nu. Ze glimlachte naar hem met een blik vol medeleven in haar blauwe ogen.

‘Elijah is hier,’ zei ze. ‘Hij is hier en hij is ongedeerd. Bang, maar ongedeerd.’

‘En dat gaan we zo houden,’ voegde Burke eraan toe.

Kaj ging met zijn handen over zijn gezicht. ‘Oké. Wat nu?’

‘Dat hangt van u af.’ Val keek even naar Elijah, die hen behoedzaam zat gade te slaan.

Kaj probeerde te glimlachen, maar zijn mond weigerde mee te werken. ‘Gaat het wel, jongen?’

Elijah sloeg zijn ogen ten hemel en dat ontzettend prepuberale

gebaar bracht eindelijk een glimlach op het gezicht van Kaj. ‘Het gaat goed met me, pap,’ zei hij en zijn stem droop van neerbuigendheid. ‘En gaat het wel met jou?’

Ja, wilde Kaj zeggen, maar hij schudde zijn hoofd. ‘Niet echt. Maar dat komt wel.’

Elijah werd ernstig. ‘Ik weet het.’

Kaj richtte zijn blik weer op Val Sorensen, die geduldig zat te wachten en hen zorgvuldig gadesloeg. ‘Hebt u in het verleden kinderen beschermd?’

Val knikte kort. ‘Vier keer in de afgelopen drie jaar.’ Ze kneep haar lippen samen alsof ze terugdacht. ‘Ze zijn vandaag de dag allemaal veilig.’

Maar dat waren ze niet geweest. Dat zag hij in haar ogen. Er was een van haar protegés iets overkomen.

‘Wat is er gebeurd?’ riep Elijah. ‘Welke keer hebt u uw pistool moeten gebruiken om een kind te beschermen tegen grijpgrage handen?’

Val glimlachte spijtig. ‘Hoe kom je zo slim, jongen?’ riep ze terug.

‘Daar moet ik mee leren leven,’ zei Elijah droog en Kaj voelde een steek in zijn borst. *Dat zei Heather ook altijd*. Op diezelfde droge manier. Verdomme, hij miste haar.

Val kuchte om een lach te verbergen. ‘Hoe oud ben je eigenlijk, Elijah? Vijfentwintig?’

‘Pas tien,’ zei hij met een gemaakte zucht.

Ze snoof. ‘Ik zal een geboortebewijs moeten zien.’ Ze keek naar Kaj. ‘U kunt uw zoon net zo goed bij ons laten zitten, meneer Cardozo. We houden niets geheim voor hem.’

Kaj zuchtte. ‘Ik weet het. Hij is echt veel slimmer dan goed voor mij is. Kom maar hier, Elijah. Dit gaat allemaal over jou, dus je kunt net zo goed meeluisteren.’

‘Dat is precies wat ik al zei toen we hier kwamen,’ mopperde Elijah terwijl hij zijn stoel van de kleine vergadertafel naar Burke’s bureau sleepte. Hij ging zitten en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Nou? Grijpgrage handen?’

Val keek even naar Burke, die zijn schouders ophaalde. ‘Oké,’ zei ze. Haar accent was ook dat van New Orleans, hoorde Kaj, maar geen Cajun – en niet heel erg zwaar. Hij vroeg zich af hoelang ze al in de stad was. ‘Ik beschermdde een tienermeisje en haar broer, die negen was. Ik vertel dit alleen maar omdat het algemeen bekend is. Het was overal

in de media. Anders zou ik dit niet met jullie hebben kunnen delen.'

Elijah knikte heel ernstig. 'Ik begrijp het.'

'Mooi. De vader van het meisje was bedreigd vanwege een ophanden zijnde bedrijfsfusie. Een heleboel mensen raakten hun baan kwijt en de mensen waren kwaad. Zijn kinderen werden uitdrukkelijk genoemd in de bedreigingen, dus nam hij mij in dienst. De negenjarige deed alles wat ik vroeg, maar de tiener... niet helemaal. Ze dacht niet dat al dat gedoe nodig was en ze had een vriendje.' Ze keek Elijah verdrietig aan. 'Ze is een slimme, jonge vrouw. Ze zag kans het alarmsysteem uit te schakelen en klom uit haar slaapkamerraam. Ze klauterde langs een boom omlaag om naar haar vrijer te gaan.'

'Maar ze leeft nog?' vroeg Elijah met grote ogen.

'Ja. Maar haar vriendje niet. Ik was in staat om haar af te schermen, maar het vriendje kwam in de vuurlinie. Hij...' Ze zuchtte. 'Hij was benaderd door een van de ontevreden werknemers om het meisje van het huis weg te lokken. Hij had geld aangenomen om haar over te leveren aan degenen die haar iets zouden hebben aangedaan om wraak te nemen op haar vader. Hij was pas zeventien.'

'En je voelt je schuldig,' constateerde Elijah.

Mijn opmerkelijke zoon. Het was precies wat Kaj had gedacht, want de emotie was duidelijk van Vals gezicht af te lezen.

'Ja. Ik had hem ook kunnen redden, maar hij rende naar de ontvoerders in de veronderstelling dat ze hem zouden beschermen, dat ze hem mee zouden nemen toen ze wegvluchtten. Maar hij was een los eindje en ze vermoordden hem.'

'Het spijt me,' zei Elijah. 'Dat het is gebeurd en dat ik je erover heb laten praten.'

'Geeft niets,' zei Val beslist. 'Als ik gisteren bijna ontvoerd was, dan zou ik ook willen weten dat mijn lijfwacht over voldoende ervaring beschikt om me te beschermen. Je hebt alle recht om vragen te stellen. Als ik ze niet kan beantwoorden, dan zal ik dat zeggen. Als ik het antwoord niet weet, dan zoek ik het uit. Als ik niet kan antwoorden omdat ik de vertrouwelijkheid van iemand anders in acht neem, dan zal ik je dat ook vertellen. Net zoals ik jouw omstandigheden als vertrouwelijk beschouw wanneer we klaar zijn en jij weer veilig bent.'

Elijah boog zijn hoofd. 'Dank je.'

Val streek met een liefdevol gebaar en een vertederde uitdrukking op haar gezicht met een hand over het haar van zijn zoon. Wat geen

verassing was. Elijah riep die reactie op bij bijna iedereen die hem leerde kennen. Behalve die klootzakken die hem probeerden te ontvoeren.

‘Het is mijn werk, maar tot je dienst,’ zei ze. ‘Ik wil dat je me belooft dat je je aan alle regels zult houden die ik instel. Als je wilt weten waarom, vraag het dan gewoon. Als ik tijd heb om het uit te leggen, dan zal ik dat doen. Maar als ik zeg dat je iets moet doen, sla dat dan niet in de wind. Dat kan het verschil betekenen tussen leven en dood, Elijah.’ Haar blik verzachtte. ‘Ik weet dat dit niet eerlijk is, maar het is nu eenmaal zo – voorlopig in ieder geval.’

Elijah keek vastberaden op. ‘Dat belooft ik.’

‘Dank je.’ Ze wendde zich tot Kaj. ‘Weet u wie er verantwoordelijk was?’

‘Dat weet hij,’ zei Burke en er klonk iets door in zijn toon wat ervoor zorgde dat Val haar baas bestudeerde. Het was bijna alsof Burke haar waarschuwde.

Daar zou Kaj later op terugkomen. ‘Aaron Gates,’ verklaarde hij ronduit.

Er verscheen een rimpel van verwarring in haar voorhoofd. ‘Die zit in de bak. Ik ben voor een opdracht de stad uit geweest, dus ik loop een beetje achter wat het nieuws betreft, maar ik heb wel iets opgevangen. Hij heeft vorige week een dokter vermoord, hè?’

‘Hem met zijn blote handen doodgeslagen,’ zei Elijah grimmig.

Val wierp Elijah een verraste blik toe en keek toen afkeurend naar Kaj, wat hij waarschijnlijk verdiende. Zijn zoon was te jong om op de hoogte te zijn van de details van geweldsmisdrijven, maar Elijah wist manieren te vinden om zijn kennis te verrijken, ondanks Kaj’s beste inspanningen om zijn blootstelling aan onlinenieuws te beperken.

‘Je bent een kind,’ zei ze. ‘Je zou niet van dergelijke zaken moeten weten.’

Elijah haalde zijn schouders op. ‘Ik lees de kranten online. Elke dag. Kennis is macht.’

Nog zo’n favoriete uitspraak van Heather. Ze zou het zo geweldig hebben gevonden hoe hun zoon zich ontwikkelde. Uiteraard zou ze Kaj ook op zijn donder hebben gegeven omdat hij hem überhaupt in gevaar had gebracht. *Het spijt me, Heather.*

Burke schraapte zijn keel en haalde hen weer bij de les. ‘Het was Aarons jongere broer Rick die gisteravond heeft geprobeerd om Elijah te pakken.’

Val snakte even naar adem en het besef was duidelijk te zien in haar blauwe ogen. ‘Hij... Wel go- verdikkie.’ Ze struikelde over de nauwelijks gemiste vloek terwijl ze naar Kaj staarde. ‘Dachten ze dat de ontvoering van uw zoon u ertoe zou brengen om Aaron Gates vrij te laten?’

‘Dat is de theorie.’ En Kaj wilde graag geloven dat hij er niet eens over zou denken om voor de eisen van de ontvoerders te buigen, maar hij wist dat hij dat wel zou hebben gedaan. Zijn zoon was alles voor hem.

‘Hoe is Rick geïdentificeerd?’ vroeg ze terwijl ze geruststellend over Elijah’s rug wreef.

‘Rick is zestien,’ zei Burke, ‘dus hij heeft een rijbewijs. Elijah heeft hem geïdentificeerd aan de hand van zijn rijbewijsfoto.’

‘Zestien,’ zei ze zacht. Toen draaide ze zich om naar Elijah. ‘Wacht even. Heb je zijn gezicht gezien?’

‘Jazeker,’ zei Elijah trots. ‘Ik heb vlak voor ik ontsnapte het masker van zijn gezicht gerukt.’

‘Wauw,’ zei Val, duidelijk onder de indruk. ‘Deed je dat expres?’

‘Ja. Al die mensen die met hun mobieltjes aan het filmen waren hebben zijn gezicht ook.’

‘Goed gedaan, Elijah.’ Ze hield haar vuist op voor een boks en gaf hem een knipoog toen hij dat deed. ‘Hoe zit het met die andere vent, de chauffeur van het busje? Degene die tegen je zei dat je moest vluchten?’

Elijah’s gezicht betrok. ‘Ik heb zijn gezicht niet gezien. Ik had zijn masker af moeten trekken, maar... ik vluchtte.’

‘Hé.’ Ze duwde zijn hoofd omhoog met een vinger onder zijn kin. ‘Je hebt het hartstikke goed gedaan. Je hebt de politie een aanknopingspunt gegeven voor hun onderzoek. Anders hadden ze met de handen in het haar gezeten, want ik durf te wedden dat het busje valse kentekenplaten had.’

‘Dat is maar al te waar,’ bevestigde Burke op lijkzige toon.

Val hield nog steeds Elijah’s blik gevangen. ‘En ervandoor gaan was het slimste wat je kon doen. Als je de keuze hebt, sla altijd op de vlucht. Je hoeft je nóóit te schamen dat je het gevaar ontvlucht. Begrepen?’ Er lag een heftigheid in haar stem die deed vermoeden dat ze uit persoonlijke ervaring sprak. Daar zou Kaj later ook op terugkomen.

Elijah knikte en Kaj voelde een plotselinge dankbaarheid tegenover Val. Elijah had zichzelf gekweld met de gedachte dat hij niet genoeg had gedaan. ‘Begrepen.’

‘We weten niet wie dat busje bestuurde – nog niet,’ zei Kaj terwijl hij

zijn zoon trots toeknikte. ‘Er zijn vier broers Gates. Aaron is de oudste en zit in de gevangenis. Corey is eenendertig, twee jaar jonger dan Aaron. Hij heeft een bouwbedrijf hier in de stad. Hij werkte heel goed mee met de NOPD toen die na de moord huiszoeking wilde doen bij Aaron thuis en op zijn kantoor. Hij leek geschokt dat Aaron zo tekeer was gegaan. Rick is zestien en Jace is nog maar vijftien. We weten niet veel van Jace, maar hij was te jong om het busje te besturen.’

‘Wettelijk, in ieder geval,’ zei Burke.

‘Klopt,’ gaf Kaj toe. ‘Maar er is nog een andere mogelijkheid.’

Burke verstijfde en toen Val dat zag deed ze hetzelfde. ‘En dat is?’ vroeg ze op haar hoede.

Kaj wilde weten wat die twee in vredesnaam wisten, maar hij zou ze daar onder vier ogen mee confronteren. Hij wist niet zeker of hij wel wilde dat Elijah meer wist dan hij al deed – en dat was al veel te veel. ‘Hebben jullie gehoord van Sixth Day?’

Als hij Vals gezicht niet zo nauwlettend in de gaten had gehouden zou de minimale huivering hem zijn ontgaan. Die huivering kon zowel goed als slecht zijn, afhankelijk van de reden waarom de naam van de bende haar iets deed. Dit was waar Burke haar voor had gewaarschuwd. *En ik zal daar later beslist op terugkomen.*

‘Ja,’ zei ze kalm. ‘Ik heb van ze gehoord. Ze hebben heel veel drugs verkocht, maar ze zijn nu ter ziele. Dat is nu al ongeveer vier jaar het geval. Rico Nova, de oude leider, draaide de bak in wegens moord en de bende viel uit elkaar. Hoe staat Aaron Gates in verband met Sixth Day? Ik dacht dat hij financieel adviseur was of zo?’

‘Dat was hij ook,’ zei Kaj. ‘We stuitten op het verband toen we huiszoeking deden bij de vrouw die tegelijk met hem is gearresteerd.’

‘Sandra Springfield,’ onderbrak Elijah behulpzaam. ‘Ze was zijn persoonlijke assistente. Ze hield Aarons jas vast terwijl hij de dokter dood-sloeg. De mensen die het zagen zeiden dat ze hem stond aan te moedigen.’

‘Echt een lieverd dus,’ zei Val sarcastisch.

‘Ze is ook Aarons vriendín,’ vulde Elijah aan. ‘Ook al heeft Aaron al een echtgenote.’

Lieve hemel. Kaj had niet beseft dat Elijah dat ook al wist. Hij zou zijn zoons toegang tot internet volledig moeten blokkeren.

‘Drama in een drugsbende. Wie had dat kunnen denken,’ zei ze met een uitgestreken gezicht. ‘Wat is er gevonden toen het huis van Sandra werd doorzocht?’

‘Een geheugenstick,’ zei Kaj, ‘met foto’s van Aaron met een van de bekende leden van Sixth Day – Dewey Talley.’

Ze huiverde opnieuw even en opnieuw was dat nauwelijks waarneembaar. ‘Rico Nova’s tweede man.’

Kaj knikte terwijl hij haar bleef gadeslaan. ‘Ik heb begrepen dat de meeste mensen voor de dagelijkse gang van zaken contact hadden met Talley. Nova was een tamelijk stille partner.’

Haar gezicht verstrakte. ‘De meeste mensen kenden de naam van Rico Nova niet eens tot hij werd opgepakt voor moord.’

Kaj zag haar gespannenheid. Die werd heel goed verborgen, maar was er wel. ‘Iedereen zei dat Talley onderdook toen Sixth Day uit elkaar viel. Niemand heeft hem in bijna vier jaar nog gezien.’

‘Misschien is hij dood,’ zei ze op vlakke en grimmige toon.

Kaj zuchtte. ‘Als dat het geval is, dan is het nog maar pas.’ Hij gaf zijn telefoon aan Val, waarop een van de foto’s van Sandra Springfields telefoon te zien was.

Ze werd heel stil en hield haar blik strak gericht op de foto van de lachende Aaron Gates en Dewey Talley. Haar mond verstrakte en ze liet zachtjes haar adem ontsnappen. ‘Hij ziet er anders uit. Ouder. Heel wat meer ouder dan vier jaar.’ Ze keek even naar Kaj. ‘De baard, het verwarde haar en de sjofele kleren zijn nieuw. Hij was altijd gladgeschoren en goedgekleed. Ik zou hem niet hebben herkend als ik hem op straat was tegengekomen. Ik vermoed dat dat hem heeft geholpen zich de afgelopen vier jaar schuil te houden. Hoe weet u dat dit recent is?’

‘Dat is de woonkamer van Aaron Gates,’ maakte Kaj haar duidelijk. ‘De film die je daar op televisie ziet, is pas een paar maanden geleden uitgekomen. Op al die foto’s lijken ze met elkaar bevriend.’

Ze gaf hem zijn mobieltje terug. ‘Dealt Talley nog steeds?’

‘Ik heb dat gevraagd aan een oude vriend van toen ik nog bij de afdeling Narcotica zat,’ zei Burke zacht. Bijna vermoeid. ‘Het gerucht gaat dat Talley nog steeds de man is die je moet hebben als je meth en heroïne van hoge kwaliteit wilt hebben of wat voor pil een gebruiker ook maar wenst. Hij is alleen te slim geworden om te worden gepakt. Zijn lijst met klanten – nogmaals, dit zijn geruchten – bevat mensen uit de hogere kringen. Zakenmensen, trofeevrouwen, dat soort mensen. Aaron maakt misschien geen deel uit van Sixth Day, maar hij is wel op de een of andere manier verbonden met Talley.’

‘Dat klinkt logisch,’ gaf ze met tegenzin toe. ‘Het feit dat de vriendin

van Aaron deze foto's verborg, geeft aan dat ze op de een of andere manier belangrijk zijn. Ik vermoed voor chantage of als een soort zekerheid. Dat zijn dergelijke foto's meestal. Maar dat betekent niet noodzakelijkerwijs dat Talley betrokken was bij de poging tot ontvoering van gisteravond.'

'Rick heeft gisteravond op de plaats delict een wapen laten vallen,' zei Kaj en het bloed stolde opnieuw in zijn aderen. *Rick Gates had een pistool in zijn ene hand en mijn zoon in de andere.* 'Ballistiek heeft het wapen gelinkt aan de moord op een dealertje vorig jaar.'

Val deed haar mond open om iets te zeggen, maar Burke legde haar met een blik het zwijgen op. 'Talley's lichaamsbouw komt overeen met die van de chauffeur van gisteravond – die een tatoeage van een draak op zijn rechterbovenarm had.'

'Net als Talley.' Val leek even in te zakken voor ze de rug rechtte. 'Daar had u mee kunnen beginnen,' mopperde ze. 'Maar het slaat nog steeds nergens op. De chauffeur zei tegen Elijah dat hij moest vluchten. Dat is het tegenovergestelde van wat Dewey Talley zou doen.'

'Mee eens,' zei Burke. 'Maar voorlopig zijn dat de enige twee aanwijzingen die we hebben. Een positieve identificatie van Rick Gates die samenwerkt met iemand die net zo'n tatoeage heeft als Dewey Talley, die op zijn minst bevriend is met Aaron Gates. Laten we maar eens zien waar dat ons brengt.'

Ze knikte even. 'Oké dan. Waar is Rick Gates op dit moment?'

'Dat weten we niet,' gaf Kaj toe. 'Hij en de chauffeur zijn ontsnapt. De politie is naar ze op zoek.'

'Hoe zit het met hun kamp?' vroeg ze. 'Sixth Day heeft een plek ergens in de bayou. Dat was in ieder geval vier jaar geleden zo.'

Val Sorensen wist heel veel van Sixth Day. Ze had geweten van Talley's tattoo en van het bestaan van het kamp in de bayou. Geen van beide feiten was openbaar gemaakt. Dat wist Kaj omdat hij de hele voorgaande nacht dossiers van Sixth Day had zitten bestuderen om zo veel mogelijk te weten te komen. Afgezien van Vals kennis, leek haar interesse persoonlijk. Hij moest weten waarom, voor hij haar in dienst nam om zijn zoon te beschermen.

Burke schraapte zijn keel. 'Dat land was privéterrein en de toenmalige eigenaren beweerden dat ze niet wisten dat Sixth Day het had gekraakt. De NOPD vermoedt dat ze nog een ander kamp hebben en zijn ernaar op zoek, maar tot dusver zonder resultaat.'

Haar mondhoeken gingen omlaag. ‘Dus Dewey Talley loopt daar ergens rond en bereidt misschien een nieuwe poging voor. Wilt u dat ik Elijah mee de stad uit neem?’

‘Nee,’ zei Elijah met stemverheffing. ‘Ik laat mijn vader en tante Genie niet in de steek.’

Val wilde iets tegen Elijah zeggen, maar Kaj hief zijn hand op. ‘Elijah kan eerlijk gezegd niet weg. Niet gemakkelijk, in ieder geval. Hij wordt behandeld wegens jeugddiabetes. Zijn dokter zit hier in New Orleans. Het zou onze voorkeur hebben als we hem thuis kunnen beschermen.’

Elijah’s lippen trilden en Kaj’s doodsbanige hart brak. Het leven van zijn zoon liep weliswaar niet acuut gevaar, maar Elijah haatte het voortdurende monitoren.

Val wierp even een blik naar het tafeltje en zag dat er maar één hap uit de cupcake was genomen. ‘Je had iets moeten zeggen,’ zei ze, en Kaj wist niet goed voor wie die mild bestraffende toon bedoeld was – voor hem of voor zijn zoon.

Elijah stoof op. ‘Dat heb ik niet gedaan, omdat ik niet stom ben. Ik weet wat ik kan eten en wat niet. Ik heb de koolhydraten in mijn hoofd geteld voor ik een hap nam. Toen je hier ging zitten heb ik mezelf extra insuline gegeven. Ik heb geen naald nodig. Ik kan mijn insulinepomp bedienen met mijn telefoon.’

Val keek even naar Kaj voor ze haar aandacht weer volledig op Elijah richtte. ‘Oké,’ zei ze met een knikje. ‘Ik zal me erin verdiepen en jij kunt me helpen onze maaltijden te plannen. Wat voor invloed had de adrenaline na die angstige gebeurtenis gisteren op je bloedsuikerspiegel?’

Dat ze die vraag stelde, maakte dat Kaj zich een beetje ontspande. Ondanks het feit dat ze van haar stuk was gebracht toen Dewey Talley ter sprake kwam, was deze vrouw een denker en bleek ook een planner en dat was precies wat ze op dat moment nodig hadden.

Elijah haalde nors zijn schouders op. ‘Die schoot omhoog. Ik heb een pomp en die deed zijn werk. Na een paar uur ging het weer omlaag. Ik ben niet stom.’

Een simplistische voorstelling van zaken, want de piek was angst-aanjagend hoog geweest en alleen maar erger geworden doordat Elijah zich zorgen maakte om Genie. De dokter had Elijah ter observatie een nacht willen houden en had hier pas van afgezien toen Elijah er alleen maar erger door van streek raakte. Maar Kaj zou ten overstaan van Val het ego van zijn zoon niet kwetsen door daar nu op te wijzen.

‘Ik weet dat je niet stom bent, dus dat hoef je niet steeds te zeggen.’ Ze hield haar hoofd schuin terwijl ze Elijah onderzoekend opnam. ‘Wie maakt je maaltijden?’

‘Dat doet mijn tante.’ Elijah kromp even ineen. ‘Deed.’

‘Zorgt zij voor je als je vader naar zijn werk is?’ vroeg Val behoedzaam.

Kaj vermoedde dat ze naar Elijah’s moeder wilde vragen, maar aarzelde. De vrouw kon een situatie lezen. Nog een punt in haar voordeel.

‘Ja,’ zei Elijah. ‘Al sinds ik klein was.’ Hij stak zijn kin naar voren, alsof hij haar uitdaagde om te zeggen dat hij nog steeds klein was.

Dat was hij uiteraard. Zijn moeder was ook tenger geweest en nauwelijks 1 meter 52 op kousenvoeten.

Het spijt me, Heather. Het spijt me dat ik hem in gevaar heb gebracht. Het spijt me zo.

Zijn vrouw kon hem uiteraard niet horen. Maar het hielp als hij tegen haar sprak, ook al was dat maar in zijn hoofd. Het hielp hem zich niet zo alleen te voelen.

Hij was het zo verdomde beu om zich alleen te voelen.

Val keek glimlachend neer op Elijah. ‘Nou, als tante Genie dat aan kan, dan zullen we met haar skypen en haar om tips vragen.’ Ze sloeg beschermend een arm om Elijah. ‘We zullen hem beschermen, meneer Cardozo.’

Kaj ademde uit en zag opgelucht dat Elijah zijn hoofd op de schouder van de vrouw legde. Ze hadden een klik en hij wist van alles wat Burke hem had verteld dat ze Elijah met haar leven zou beschermen.

‘Burke, ik zou graag je contracten voor zowel je onderzoeksopdrachten als de bescherming willen zien.’

Vals wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Doen we ook onderzoek? De hele ploeg?’

‘Dat klopt,’ antwoordde Kaj. ‘Ik heb Burke gevraagd zo veel mensen op de zaak te zetten als maar mogelijk is. Hoewel ik erop vertrouw dat de NOPD een diepgaand onderzoek zal doen, neem ik geen enkel risico met Elijah’s leven.’

Wat een diplomatieke manier was om te zeggen dat hij, na zes maanden in zijn nieuwe rol, nog steeds niet zeker wist wie hij kon vertrouwen binnen het politiekorps van New Orleans. Hij had de post bij de openbaar aanklager van het district Orleans aangenomen om te helpen interne corruptie op te sporen en hij had tot dusver succes gehad. Helaas had hij onderweg een paar vijanden gemaakt bij de NOPD.

Hij ging zich niet verontschuldigen voor het feit dat hij een privé-firma in de arm had genomen om uit te zoeken wie achter die poging tot ontvoering van zijn zoon zat. Hij was niet bang dat hij Burke's diensten niet zou kunnen betalen. Hij verdiende als openbaar aanklager niet veel, maar hij had het geld van Heathers levensverzekering nog. Hij had daar geen cent van uitgegeven, met de bedoeling het ooit aan Elijah te geven als die ging studeren. Maar Heather zou het ermee eens zijn dat hij dat geld gebruikte om hun zoon te beschermen. Als het niet genoeg was om Burke's rekeningen te betalen, dan zou hij alles verkopen wat hij bezat als dat betekende dat Elijah veilig was.

Dus zou hij eerst de contracten bestuderen. Maar voor hij ook maar iets ondertekende zou hij erachter komen wat Val allemaal wist over Dewey Talley en Sixth Day en waarom ze dat wist.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De dood in haar ogen (2011)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Heb je me gemist? (2014)

Wreed weerzien (2014)

Over de schreef (2015)

Op de hielen (2015)

Niemand zeggen (2016)

In de val (2016)

In het donker (2017)

In het vizier (2017)

Op het spel (2018)

Niets te vrezen (2018)

Het kwaad in jou (2019)

Nergens veilig (2019)

De duistere kant (2020)

Tel tot tien (2020)

In alle onschuld (2021)

Op de vlucht (2021)

Uit de schaduw (2022)

Genoeg gezegd (2022)

Zonder angst (2023)

Vijf voor twaalf (2023)

Wrede leugens (2024)

Eerste druk oktober 2024

Oorspronkelijke titel *Beneath Dark Waters*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2023 Karen Rose Hafer

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6817 8

ISBN e-book 978 90 261 6818 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6819 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.